

Pojem stavby v římském právu

Abstrakt

Tato práce se vymezuje pojem stavby v římském právu. Jelikož ji lze označovat různě v závislosti na jejím druhu, nejprve je stručně věnována pozornost pojmenování stavby v pramenech. Následuje vymezení stavby dle kritérií používaných při definování věci v právním smyslu. Jelikož se dle kritérií užívaných pro definování věci jedná o věc složenou, je věnována pozornost součásti věci s ohledem na její specifické pojmání římským právem, zvláště s ohledem na věci někdy označované jako *pertinence*. Avšak aplikaci obecného charakterizujícího kritéria, tedy *perpetuus usus*, na stavbu, se střetává s problémy. Jeden se pojí se speciálními normami vymezujícími stavbu pro určité právní situace. Nejdůležitějším případem je *tignum iunctum*, ale svůj význam mají také zákazy ničení či bourání staveb v určitých specifických situacích, které obsahovalo mimo jiné *senatusconsultum Aviola et Pansa*. Další se pojí se vývojem chápání součásti, což demonstruje případ potřeb pro přivádění vody. Dále se práce věnuje negativnímu vymezení stavby skrze *instrumentum*, *ornamentum* nebo *suppellectiles a ruta et caesa*. Poslední část práce se věnuje zásadě *superficies solo cedit*, která charakterizovala stavbu jako celek v rámci římského práva jako pouhou součást pozemku, na kterém se nacházela, a pozornost je věnována jejímu vývoji a problémům, které jejich aplikace mohla přinášet.

Klíčová slova:

římské právo, stavba, součást věci